

2023.06.25 Szószékcseré Óriszigeten

Köszöntés: Zsolt 103,1-4 Áldjad, lelkem, az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! 2 Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! 3 Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, 4 megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg.

Olvasmány: Lk15,1-10: A vámszedők és a bűnösök mindnyájan Jézushoz igyekeztek, hogy hallgassák őt. 2 A farizeusok és az írástudók pedig így zúgolódtak: Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük. 3 Ő ezt a példázatot mondta nekik: 4 Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja? 5 És ha megtalálta, felveszi a vállára örömeiben, 6 hazamegy, összehívja barátait és szomszédait, majd így szól hozzájuk: Örüljetek velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat. 7 Mondom nektek, hogy ugyanígy egyetlen megtérő bűnös miatt nagyobb öröm lesz a mennyben, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akiknek nincs szüksége megtérésre. 8 Vagy ha egy asszonynak tíz drahmája van, és elveszít egy drahmát, vajon nem gyújt-e lámpást, nem söpri-e ki a házát, és nem keresi-e gondosan, míg meg nem találja? 9 Ha pedig megtalálta, összehívja barátnőit és szomszédasszonyait, és így szól: Örüljetek velem, mert megtaláltam a drahmát, amelyet elvesztettem. 10 Mondom nektek, így fognak örülni az Isten angyalai egyetlen megtérő bűnösnek.

Alapige: Jón3,10-4,11 Amikor Isten látta, amit tettek, és hogy mindenki megtért a maga gonosz útjáról, megbánta Isten, hogy pusztulásba akarta dönteni őket, és nem tette meg. Ez azonban nagyon rosszul esett Jónásnak, és megharagudott. 2 Így imádkozott az Úrhoz: Ó, Uram! Gondoltam én ezt már akkor, amikor még otthon voltam! Azért akartam először Tarsísba menekülni, mert tudtam, hogy te kegyelmes és irgalmas Isten vagy, türelmed hosszú, szereteted nagy, és visszavonhatod még a veszedelmet. 2Móz 34,6; Jón 1,3 3 Most azért, Uram, vedd el az életemet, mert jobb nekem meghalnom, mint élnem! 1Kir 19,4 4 Az Úr azonban ezt kérdezte: Igazad van-e, hogy haragszol?! 5 Azután kiment Jónás a városból, letelepedett a várostól keletre, készítettt ott magának egy kunyhót, és odaült az árnyékába, hogy lássa, mi történik majd a várossal. 6 Az Úristen pedig úgy rendelte, hogy nőjön ott egy bokor; az felfutott Jónás fölé, és árnyékot tartott a feje fölött, hogy megvédje a rosszuléttől. Jónás nagyon örült a bokornak.

7 Isten azonban úgy rendelte, hogy másnap, amint hajnalodni kezdett, megrágja egy féreg a bokrot, és az elszáradjon. 8 Amikor kisütött a nap, Isten úgy rendelte, hogy tikkasztó keleti szél támadjon. Jónás napszúrást kapott, ájuldozott, a halált kívánta magának, és azt mondta: Jobb nekem meghalnom, mint élnem!

9 Akkor Isten ezt kérdezte Jónástól: Igazad van-e, amikor haragszol e miatt a bokor miatt? Ő így felelt: Igazam van! Haragszom mindhalálíg! 10 Az Úr ezt mondta: Te szánod ezt a bokrot, amelyért nem fáradtál, és amelyet nem te neveltél, amely egyik éjjel felnőtt, másik éjjelre pedig elpusztult. 11 Én pedig

ne szánjam meg Ninivét, a nagy várost, amelyben több mint tizenkétszer tízezer ember van, akik nem tudnak különbséget tenni a jobb és a bal kezük között? És ott az a sok állat is!

Drága Testvérek!

Jónás próféta feladata nem olyan egyszerű, hiszen hirdetni kell Isten ítéletét a Ninivében lakóknak, azaz, hogy térjenek meg, változzanak meg a bűnökből, a hibákból amelyeket elkövettek.

De azért sem egyszerű Jónás feladata, mert makacs, mert talán mondhatjuk így, hogy keményfejű Jónás próféta. Hiszen itt a mostani szakaszunkban azzal szembesülünk, hogy perel Istennel. Mert nem úgy van, ahogyan azt ő elképzelte. Isten másként rendelte a dolgokat.

Ninive nem pusztul el, hanem megmenekül. S mindez történik Jónás akarata ellenére. S hogyha belegondolunk, akkor itt Jónás szemben áll Istennel. Vagy ha úgy tetszik, akkor mondhatjuk azt is, hogy az emberi szemben áll az istenivel.

Az emberi akarat, ami ítéletet, ami veszedelmet akar, ami nem lát bele a niniveiek lelkébe, hanem csak a maga igazát fűjja.

Ezzel szemben van az isteni, ami többet és teljesebben lát, mint az emberi. Ami belelát a niniveiek bensőjébe, s észre veszi, hogy ezek változnak. Ezek bánják a bűnüket.

S mondhatnánk, hogy jajj, de hát ez csak Jónás. Ez egy ember. Egy régi próféta egy régi történet.

De ha belehelyezkedünk egy kicsit mondjuk a Jónás helyzetébe, akkor észre vehetjük a ma emberét is, aki mondjuk morog a szomszédjára, morog a családtagjára, morog a politikusra, morog bárkire, akivel szemben valami baja van.

Morog arra, akiről ő azt gondolja, hogy rossz, vagy rosszat tett és tesz s majd Isten kínköves poklot fog eresztetni a nyakába, meg majd megbünteti. S lehet hogy így lesz, de az is lehet hogy nem. Az is lehet hogy annak az adott embernek a bensőjében változnak a dolgok.

Amivel csak azt akarom mondani, drága Testvérek, hogy Isten akarata, s az ember akarata az nem mindig egyezik.

Pedig ugye azt imádkozzuk a Mi Atyánkban, hogy legyen meg a TE akaratod. Nem mindig a miénk. S éppen ezért érdemes néha meggondolni és megvizsgálni, hogy miként is vagyunk Istennel, hogy mit látunk belőle, hogy mit érzékelünk.

Mert Jónás csak az ítéletre figyelt. De meg is vallja, hogy ugye azért nem akarta elvállalni ezt a feladatot, mert tudta, hogy Isten kegyelmes és megkönyörül a ninivei embereknek.

Jónás az ítéletre figyel és haragszik. S nyugodtan mondhatjuk azt, hogy az ilyen fajta harag az mérgező, sőt halálos. Jónást idézve, jobb nekem már meghalnom.

Az Isten embere, a próféta haragszik, sőt szinte bele fullad ebbe a haragba. Haragszom mindhalálíg mondja. Mindig mikor a Jónás történetét olvasom, akkor a szemem előtt egy kisgyerek van, aki dül fül, akinek tele van a feje a saját gondolataival, s nem akarja meghallani a jó atyai szót.

Pedig Istennél nemcsak ítélet van, hanem kegyelem is. S az egészséges hitben, az egészséges egyházi létben és Isten kapcsolatban, mind a kettővel számolni kell. Mind a kettőről beszélni kell.

Sajnos én többször tapasztaltam már azt, hogy vannak olyan egyházi közösségek és csoportok, amik mondjuk túlhangsúlyozzák az egyiket. Általában a bűnt és az ítéletet. S az nagyon megbetegítő tud lenni.

Találkoztam már olyannal, aki félve ment be a templomba, mert hogy a héten is vétkezett és hát hogy az Isten ítélete az biztos majd eléri őt.

S ha belegondolok, akkor milyen borzasztó az hogyha valaki csak ezt látja, milyen borzasztó az, hogyha valaki megkeseredve próbálja szemlélni az Istent. S úgy követni őt, vagy úgy szolgálni őt.

Az olvasmányunkban is arról hallottunk, hogy Isten örül a megtérő bűnösnek. Mint ahogy a pásztor az elveszett bárányának. De, aki megkeseredett, aki a harag rabságában van, az nem tud ilyesminek örülni. Akinek csak az ítélkező Isten képe van meg, az nem tud örülni.

S ez azért baj, mert ez aztán kihatással van. Gondoljunk bele, hogyha olyan egy közösség, hogy csak ilyen emberek vannak benne, s ezt erősítik egymásban, akkor ez a lelkület terjed. Ragad a másik emberre, illetve aki nem ilyen lelkületű azt elrettenti. Az azt fogja mondani, hogy hát én ide nem akarok tartozni.

A másik dolog pedig, hogy ha egy keresztyén közösségről beszélünk, akkor annak a hatása kifelé azok felé is fontos, akik nem keresztyének.

Mondok egy példát. Az első gyülekezetnek Jeruzsálemben jellemzője volt, hogy naponként jöttek újak a gyülekezetbe és keresték ezt a közösséget, mert látták, hogy ezek szeretettel fordulnak egymáshoz, ezek segítik egymást, ezek törődnek a másikkal. Milyen nagy dolog ez. Kifelé sugározták, hogy nézzétek az Isten minket elhívott erre. Hogy szeressük őt, s egymást is. Akár azt is aki hibákat követett el, aki bűnt követett el. Hiszen Isten hívja őt is.

Úgyhogy kívánom Testvérek, hogy tudjuk látni a kegyelmes Istent is, s nemcsak az ítélőt, s tudjuk megélni azt, hogy Istent és embertársainkat is szeressük, s ne ragadjunk le a haragban, az utálatban. Tegyen minket szabaddá az Örökkévaló Isten. Ámen.

Isten gazdag áldását kívánva,
Kádas Richárd László